A°. 1832.

N°. 103.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

Advertentiën worden aangenomen tegen 25 cents elken regel; mits op een zegel van 75 cents geschreven. Bijdragen zullen met dankbaarheid ontvangen worden.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 26sten DECEMBER.

PARAMARIBO.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 24 December 1832.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, zijn overeenkomstig het bepaalde bij art. 45 en 46 van het Reglement op het Beleid der Regering voor de Kolonie *Suriname* (Gouvernements-blad van dit jaar N°. 13), uit de Leden van den Kolonialen Raad, benoemd:.

Tot Heemraad in de Divisie *Boven Suriname*, den Heer S. DE LA PARRA.

Tot Heemraad in de Divisie *Thorarica*, den Heer H. KLINT.

Tot Heemraad in de Divisie *Boven Commewijne*, den Heer A. T. KRUIJTHOFF.

Tot Heemraad in de Divisie *Beneden Commewijne*, den Heer R. VAN REES Az.

Tot Heemraad in de Divisie *Boven Cottica en Perica*, den Heer R. VAN REES Az.

Tot Heemraad in de Divisie *Beneden Cottica*, den Heer W. C. KENNEDIJ.

Tot Heemraad in de Divisie *Matappica*, den Heer W. C. KENNEDIJ.

Tot Heemraad in de Divisie *Para*, den Heer G. C. B. WEISSENBRUCH.

Tot Heemraad in de Divisie *Saramacca*, den Heer H. KLINT.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ALGEMEENE SECRETARIJ.

Den 25 December 1832.

Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal zich op gisteren voor een drietal dagen van *Paramaribo* AMBTSHALVE verwijderd hebbende, zoo zullen alle dringende zaken of die geen uitstel kunnen lijden, gedurende deszelfs kortstondige afwezigheid, worden afgedaan door den Heer Prokureur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen.

Op last van Zijne Excellentie,
De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

EERSTE OPROEPING.

Op last van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, worden mits dezen door den ondergeteekenden opgeroepen, alle Mannelijke Ingezetenen dezer Plaats, die hun *zeventiende* jaar zijn ingetreden edoch hun *vijftigste* niet hebben volbragt, en niet in de Schutterij dezer plaats zijn ingelijfd, om voor zooverre dezelve woonachtig zijn in de wijken Litt. A. en B., op Donderdag den *derden* Januarij aanstaande, des ochtends te *acht* uren, en voor zooverre dezelve in de wijken Litt. C. en D. woonachtig zijn, den daarop volgende dag, zijnde Vrijdag den *vierden* Januarij, op hetzelfde uur te verschijnen voor de Hoofdwacht der Schutterij, ten einde in dezelve te worden ingelijfd.

Elk en een iegelijk wien zulks mogt aangaan, wordt bij deze herinnerd, dat op welke grond men ook aanspraak op vrijstelling mogt maken, dit echter dengenen, welke ten dage dienende niet verschijnt, niet bevrijdt van de boete, bepaald bij art. 5 van het nog bestaande Reglement van Organisatie, Administratie en Discipline voor de Schutterij van *Paramaribo*; zullende naargaands de opgegevene redenen van vrijstelling worden onderworpen aan de beoordeeling der daartoe benoemde Commissie.

Paramaribo, den 24 December 1832.

De Majoor Kommandant der Schutterij,
P. FIERS SMEDING.

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van acte tweede default, met admissie tot eene derde daging, in dato 9 November 1832, verleend door den *Hove van Civile en Criminele Justitie der kolonie Suriname*, aan THOMAS BUTTLER PARRY, als door substitutie van ALEXANDER FERRIER, thans beheerende den Boedel van wijlen JOSEPH ROBERTSON, impetrant van *Edictale Citatie.*

Zoo worden door mij Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, voor de *derde maal* bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaard bij dezen, alle *buitenlandsche* Crediteuren van den Boedel wijlen JOSEPH ROBERTSON, en voorts allen en een iegelijk, die eenige actie of pretentie tot lasten van denzelven zoude vermeenen te hebben, geimpetreerdens.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het *Geregtshof der kolonie Suriname*, welke gehouden zal worden in de maand Junij 1833, ten einde aldaar de impetrant *qq.* te zien dienen van acte tweede default en derde daging bij Edicte *ad valvas curiæ*, en wijders met den impetrant voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd als naar stijle, aan *Paramaribo*, den 22sten December 1832.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTENTIËN.

TRANSPORT.

Den 21sten December 1832. ANTON HENRICH, aan H. A. TIRION, van het Huis en Erf, gelegen aan de *Hoogestraat*, L². D. N°. 73.

Paramaribo, den 24 December 1832.

De Secretaris van het Gemeente Bestuur,
WENTHOLT.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den Hove van *Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 28sten December 1832, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

Het *ERF* en daaropstaande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Prinsestraat*. L². D. N°. 835; aankomende J. J. van LOBBRECHT.

Paramaribo, den 22 December 1832.

De Commissie tot het *Planters- Pensioen-* en *Onderstand-Fonds*, wordende opgerigt door het SURINAAMSCH LANDBOUWKUNDIG GENOOTSCHAP, onder de zinspreuk: *PRODESSE CONAMUR*, hetzelve Fonds alsnu tot stand willende brengen, berigt door deze, dat het vroeger voor hetzelve ontworpen reglement, (te vinden in de *Surinaamsche Courant* van Zondag den 9den Mei 1830) hetwelk buiten werking is gehouden, vervangen is door een nader reglement, gearresteerd ter vergadering des Genootschaps, van den 18 Julij 1831, en waarbij, onder meerdere wijzigingen en veranderingen, ook, ten einde aan het daaromtrent genit verlangen toetegeven, is bepaald: *dat tot het fonds, hoezeer hoofdzakelijk ten behoeve van Plantaadje-Directeuren en Blankofficieren daargesteld wordende, niettemin, alle verdere Ingezetenen, geene Plantaadje bewoners zijnde, en onverschillig of zij van het Mannelijk of Vrouwelijk geslacht zijn, ter deelneming zullen worden toegelaten.*

De genen, welke zich alnu, met het reglement wenschen bekend te maken kunnen gedrukte exemplaren van hetzelve en de noodige inlichtingen, verkrijgen bij de Leden der Commissie, De Heeren:

Mr. A. F. LAMMENS, *Voorzitter.*
H. KLINT.
H. A. TIRION.
N. G. VLIER, *Trezorier.* en
den ONDERGETEEKENDE, *Secretaris*

terwijl evengenoemde Trezorier, dagelijks van des ochtends 8 uren tot des middags 3 uren, te zijnen huize, zal vaceren tot ontvangst der aanmeldingen tot deelname zullende, zoodra 60 personen, *als tot daarstelling van het fonds vereischt*, daartoe zullen zijn toegetreden, bij eene nadere annonce, de tijd worden opgegeven, waarmede, ingevolge art. 27 des reglements *het Contributie jaar* zal aanvangen, en daarbij tevens, de deelnemers worden opgeroepen, om alsdan, door hun Journissement, overeenkomstig art. 26 en 28, aan hunne verpligting te voldoen.

Paramaribo, den 22 December 1832.

Namens de Commissie voornoemd,
EGBERT VAN EMDEN,
Secretaris.

Kapitein J. N. KLIN[T] voerende het Schip *Wilhelmina*, zal *medio* Janua[rij] e. k., de terugreis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo, den 22 December 1832.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 22sten, Z. M. Brik van Oorlog *PEGASUS*, Kapt. Luit. J. P. MULLER; van Curaçao.

Uitgeklaard.

Den 10den, de Nd. Am. Brik *Cadet*, Kapt. GROVER, naar Glouccster; lading: 223 vaten Mela[sse]

NIEUWSTIJDINGEN.

PARAMARIBO, 25 December. In [de] CURAÇAOSCHE COURANT van den [...] November leest men:

Wij hebben dit jaar en wel meest i[n]

jongst verloopende maand October een groot aantal Amerikaansche vaartuigen in onze haven zien binnenloopen, om Zout, ons eigen voortbrengsel en Bonarische Verfhout, hetwelk ook als eigen voortbrengsel kan beschouwd worden, weg te voeren. Het is eene aanmoediging voor de plantagien met zoutpannen en eene geruststelling voor degenen die in de verbeelding verkeeren, dat de Amerikanen de eigendommen van Curaçao wegvoeren zonder voordeel achter te laten.

Wij willen de eigenaars van de plantagien met zoutpannen aanraden om den prijs van het zout niet te veel te verhoogen, ten einde de Amerikanen niet af te schrikken, en aan degenen die een verkeerd denkbeeld van den handel met de Vereenigde Staten van Amerika vormen, vragen: of de Amerikanen ons geld en onze voortbrengsels wegvoeren zonder ons de waarde er voor te geven; en met wie wij dan handel zullen drijven, zoo onze handelsbetrekkingen met Amerika en St. Thomas, even als met Europa moesten afgebroken worden?

Zij zouden voor zoo verre gelijk hebben wanneer zij klagen dat de Amerikanen ons met alles moeten verzorgen, ja zelfs tot de geringste van onze behoeften toe, en wat nog het ergste is, met mais, om ons zelven en onze negers te onderhouden, gelijk dit jaar wederom het geval is. Het is wezenlijk een groot ongeluk voor Curaçao, de herhaalde slechte oogst-jaren, welke wij dikwijls ondervinden en daardoor genoopt worden toevlugt te nemen tot de Amerikanen en onze naburen aan de overkust, om ons met de voornaamste onzer behoeften, de mais, te voorzien. In zoodanig geval, wanneer wij onze eigendommen moeten verkoopen om mais te koopen, zonder in staat te zijn eigen voortbrengsel in betaling te kunnen geven, dan eerst is de handel met de Vereenigde Staten van Amerika een ongeluk voor ons; maar anders is het een zegen dat de Amerikanen den handel hier zoo levendig houden: zij voeren hier hunne voortbrengsels in, welke wij naar de overkust vervoeren, vanwaar wij koffij, huiden, verfhout, kabrietenvellen, enz., terug bekomen en de Amerikaansche vaartuigen de retourlading bezorgen.

Men zegt ook dat wij naar St. Thomas niets anders zenden dan doebloenen om drooge goederen te bekomen en dat zulks ook het land arm maakt. Maar waar halen wij dan die doebloenen van daan? — Zeker niet uit onze spaarspotten, want die waren reeds lang geledigd. Het zijn de doebloenen van onze buren de Columbianen en de Noord-Amerikanen, die drooge goederen en producten hier koopen. Wij moeten maar wenschen dat de haven altijd vrij blijve, want wanneer deze handelsbetrekkingen met de Vereenigde Staten van Amerika en St. Thomas moesten ophouden, met wie zullen wij dan handel drijven?

De meeste onzer kooplieden die met het Moederland handel dreven, werden afgeschrikt die betrekkingen langer aan te houden, door het vernemen dat er eene Handel-Maatschappij was opgerigt om met de West-Indiën handel te drijven en dat Curaçao de stapelplaats zoude zijn. Men kan toch niet verwachten dat bijzondere handelhuizen in staat zijn met Handel-Maatschappijen te wedijveren. Zoo verliepen dan onze handelsbetrekkingen met het Moederland en onze kooplieden zagen zich genoopt betrekkingen met St. Thomas en de Vereenigde Staten van Amerika aan te knoopen. En willen wij Hollandsche provisien eten en ons met Hollandsch linnen kleeden, dan moeten onze vaartuigen naar St. Thomas zenden om te halen. Het is wel eens gebeurd dat de *Maria en Jacoba* (het eenigste vaartuig welk eenmaal 's jaars de vaart tusschen het Moederland en Curaçao, en wel grootendeels voor rekening van de Amsterdamsche Maatschappij, levendig houdt), Boter, Kaas, enz., te St. Thomas had aangebragt en dat dezelfde boter en kaas, enz., bijna gelijktijdig met de aankomst van de *Maria en Jacoba* hier, door andere vaartuigen werden ingevoerd, zoo moesten wij de kooplieden van St. Thomas commissien en winsten betalen om Hollandsche provisien te eten: want al onze handelsbetrekkingen met St. Thomas en Noord-Amerika, geschieden op eigene rekening. Waarom zouden wij met het Moederland de winst van onzen handel met de kusten van Columbia niet deelen? Waarom moeten wij genoodzaakt worden naar St. Thomas en andere vreemde plaatsen onze vaartuigen te zenden en goederen voor de Columbiaansche markten op te koopen?

Omdat onze kooplieden dachten dat de Handel-Maatschappij in het Moederland onze markt rijkelijk met goederen zouden voorzien hebben. Zij zijn in die gedachten teleur gesteld; en die teleurstelling was van dien gevolge dat er verscheidene malen koopers van de overkust alhier waren aangekomen en met hun geld onverrigter zaken terug keerden, wijl zij op onze markt geen assortement goederen hadden aangetroffen. Nog onlangs was een vaartuig van Rio de la Hacha met eene lading verfhout alhier aangekomen, welke lading verkocht werd met oogmerk om drooge goederen voor het bedrag derzelve in te koopen; doch was de schipper van gemeld vaartuig genoodzaakt om wisselbrieven op het gouvernement en doebloenen in te wisselen, naar St Thomas te vertrekken en aldaar drooge goederen in te koopen.

Wij moeten hier aanmerken dat zulks meestal in de orkaans-maanden voorvalt, wanneer onze vaartuigen dan verhinderd worden naar St. Thomas te gaan.

En wat nog ongelukkiger is, de Maatschappij doet regtstreeksche afzendingen naar de overkust, waardoor onze handelsbetrekkingen voor eenen tijd lang kunnen benadeeld worden. Wij zeggen voor eenen tijd lang, want men zal eindelijk ondervinden dat de markten van de overkust spoedig overvoerd en dat er geene groote scheepsladingen op eens kunnen aangevoerd worden. De ligging van Curaçao is juist geschikt om spoedig te weten wat men aan de markten aan de overkust benoodigd is en met kleine vaartuigen voeren wij daar het benoodigde in, zonder de markten te bederven; en er zijn vele plaatsen, gelegen tusschen Maracaybo en Puerto Cabello, waar geen groote vaartuigen kunnen aankomen.

Spoed is zonder twijfel de eerste en voornaamste vereischte van den handel. Wij kunnen binnen 2 a 3 dagen weten wat men aan de markten in Venezuela noodig heeft en weldra wordt een vaartuig daarna toe afgeladen, wanneer wij die goederen hebben; terwijl men 2 a 3 weken moet wachten om van St. Thomas, dat van alles voorzien is, iets te erlangen.

De handel van Curaçao mag nog eenig bloei beleven, wanneer de Handel-Maatschappijen of andere Handelhuizen onze markt maar willen voorzien met assortementen goederen welke aan de overkust in trek zijn. Die goederen mogen eenen korten tijd blijven liggen, maar weldra zullen de koopers naar deze markt toevloeijen. Trouwens alles is gunstig voor Curaçao om vreemdelingen aan te lokken. Het goedkoop leven, het gezonde luchtgestel, de schoone haven en de ligging van het eiland in de nabijheid van de overkust, alles werkt zamen om de vreemdelingen naar hier te doen komen, waarbij gevoegd moet worden de voorregten welke vreemdelingen onder een geregeld gouvernement genieten.

De afscheiding van Belgie met Holland zoude misschien veel kunnen bijdragen tot de herleving van de handelsbetrekkingen tusschen het Moederland en deze Kolonie. Door die afscheiding zullen Duitsche en Engelsche goederen vrij door Holland mogen gevoerd worden; en zoo zullen wij uit het Moederland de Engelsche en Duitsche manufacturen, welke eerste aan de overkust, wegens derzelver goedkoop, zeer gezocht worden, kunnen bekomen.

Wij willen ons overtuigd houden dat de traagheid van de Handel-Maatschappij om onze markt met goederen te voorzien, niet toe te schrijven is aan gebrek van bemoediging van hare agenten van hier.

MENGELINGEN.

HONDERDJARIGE FEESTVIERING EENER ZALIG VERKLAARDE.

De parochie van Mattaincourt, in het bisdom van *St. Dietz*, is onlangs getuige geweest van eene treffende plegtigheid; men weet dat zij eertijd tot pastoor had gehad den insteller der congregatie van Onze Lieve Vrouw, en hervormer van die der reguliere kanunniken van onzen Zaligmaker, den gelukzaligen *Petrus Foerrier*, die in het jaar 1640, in eenen reuk van heiligheid is gestorven. Deze godvruchtige persoon had in het jaar 1730, na het heldhaftige van zijne deugden en de glans van wonderen, waarmede God zijne kerk had doen schitteren, de eer der zaligverklaring ontvangen, en er waren den 30 Augustus ll., honderd jaren verloopen, sedert dat de kostbare reliquien van dien grooten dienaar Gods plegtig uit zijn graf waren gehaald, om voor de vereering der geloovigen te worden uitgesteld. Men heeft het eerste eeuwfeest van dien dag met luister gevierd. De heilige kast, in weerwil van de stormen der omwenteling, gelukkig bewaard zijnde was sedert eene eeuw niet geopend geweest. Daar de staat, waarin zij was, eenige herstellingen vereischte, heeft men er voor een oogenblik den schat, dien zij inheld, dat is het hoofd en bijna alle gebeenten van den gelukzaligen vader van Mattaincourt uitgehaald, en op den feestdag zijn dezelve door de handen van den heer *Munier*, vikaris generaal, die uit naam van mr. den bisschop te Mattaincourt gekomen was, op eene godsdienstige wijze in dezelve terug gelegd. Onderscheidenen geestelijken hebben dit eerbiedwaardig hoofd met hunne oogen mogen zien en met hunne handen aanraken. De menigte was zeer groot, vele priesters en duizende geloovigen waren met veel ijver tot een zoo belangrijk feest opgekomen. Men drong zich rondom de kerk, waarvan de al te kleine omvang slechts een gering gedeelte der aanwezigen kon bevatten. De reliquien in het koor op een altaar, boven het graf geplaatst, alwaar zij voor de zaligverklaring van den dienaar Gods gerust hadden, schenen door derzelver tegenwoordigheid alleen in deze kerk te spreken, in welke *Petrus Foerrier*, den godsdienst en de deugd zoo menigmaal gepredikt, de zondaars verzoend en de regtvaardigen met het vleesch des Zaligmakers gevoed had. Alles sprak van den dienaar Gods, zijne reliquien, zijne kerk, de huizen, de straten, de grond zelfs, welke men met de voeten betrad, en ook alles voerde tot niet diepen indruk, die nog merkelijk aangroeide door de treffende en bondige redevoering, welke bij deze gelegenheid werd uitgesproken. Na de mis liet men eene menigte door de devotie der geloovigen aangeboden voorwerpen, de eerbiedwaardige reliquien doen aanraken. Het stof van deze reliquien gevallen, is eerbiediglijk bijeenverzameld en de godsvrucht beschouwt het als een groot voorregt, een gedeelte daarvan te bezitten. Het gelukkige volk van Mattaincourt heeft zich wel gewacht van het kwalijk te nemen, dat men zijnen ouden pastoor vereerde. De maire en de nationale garde hebben aan de plegtigheid het hunne bijgedragen, en, onder die geheele menigte was geen een wargeest, die deze overeenstemming van wenschen, van hulde en van gebeden durfden verontrusten.

Van de 20,000 Kinderen, welke bijna elk jaar te Parijs geboren worden, zijn 'er slechts 10,000 die den ouderdom van 20 jaren bereiken, en slechts 6,800 welke 45 jaren oud worden. Een vierde gedeelte der Kinderen sterft in het eerste jaar: een derde bereikt niet den ouderdom van twee jaren. De Kinderziekte heeft nog altoos een groot aandeel in deze verschrikkelijke sterfte. Voorondersteld, dat de bevolking van Frankrijk 29 millioenen bedraagt, is het middelgetal dergenen, die den ouderdom van 20 jaren bereiken, 251,690.